

I. KAPITOLA

Na polích ještě ležely zbytky sněhu, ale cesta lemovaná kamennými zíd-kami a zatím ještě skoro holými křovinami byla bez sněhu, jen podmáče-ná a bahnitá. Byla však zpevněná plochými kameny a na některých místech pletenými hatěmi, aby mohly povozy kupců snadněji projet. Byla vždy pečlivě udržovaná, i teď na konci zimy, protože představovala nejdůležitější cestu z Řezna přes Šumavu do královského města Domažlice a dál do Plzně.

V horách ještě ležely závěje sněhu, cesta přes průsmyk u Brodu nad Lesy, či jak se mu v německých zemích říka-lo Furth im Wald, byla však proházená a na nejstrmějším úseku na bavorské straně dokonce posypaná pískem. Už před dvěma týdny tu ožil obvyklý obchodní ruch. Kupci spěchali se svým zbožím do Českého království, protože se blížily svatojiřské jarmarky, na kterých se dalo všdycky slušně prodat.

Pod hradbami biskupského hradu v Týně projela tryskem družina rytířů brodem přes Radbuzu, aniž by se zdržovala odpočinkem v zájezdním hostinci. Do Domaž-lic zbývala už jen hodina pohodlné jízdy v sedle. V čele houfce cválal mladý ozbrojenec, v ruce třimal kopí a na jeho konci měl upevněnou zástavu českého krále. Na čer-veném praporci se skvěla černá přemyslovská orlice. Za ním v neuspořádaném hloučku jeli na koních po dvojicích a trojicích rytíři promíšení s příslušníky svých družin.

Skoro až na konci cválal na robustním hnědákovi pur-krabí Pražského hradu Johánek z Poděhús a vedle něj správce severních Čech Oldřich z Chlumu. Ten seděl na ryzákovi. Koně a vousy, to byly jediné rozdíly mezi nimi. Jinak byli oba vysocí, urostlí a na sobě měli pláště s erbem českého krále. Johánek z Poděhús se však pečlivě holil, zatímco Oldřich z Chlumu si neméně pečlivě na bradě zastříhoval vousy do módního tvaru, jemuž se říkalo špi-ce. Holil se jen nad rty, které vypadaly sice přísně, ale ve skutečnosti se Oldřich uměl smát. Měl rád život a bavil se, pokud mu to jeho někdy trochu smutné řemeslo vyšetřo-vatele dovolilo. Nebyl to sice jeho oficiální úřad, ale právě v tomhle řemesle vynikal tak, že ho panovník pověřoval těmi nejsložitějšími a z hlediska dvora nejožehavějšími případy. A udělil mu titul královského prokurátora. Díky jeho pověsti se však na něj v poslední době obraceli i růz-ní šlechtici, protože špatnost si nevybírala a byla všudy-přítomná. Boj se zločinem neměl nikdy konec, jak v oné pověsti o bestii, které rytíř sice utlal hlavu, ale hned jí narostla jiná, někdy i dvě.

„Řekneš mi už konečně, proč jsi požádal našeho pa-novníka, abych tě do Domažlic doprovodil právě já? Bu-deš jednat o míru s vyslanci bavorského vévody. To je tvé řemeslo. Ale co já s tím?“ vyzvídal už poněkolkáté Oldřich z Chlumu.

„Teď už ti to snad mohu prozradit,“ opáčil Johánek z Poděhús. I on byl znám jako čestný rytíř a velký šprý-mař. Teď však hovořil vážně. „Je ti jasné, že potřebuji tvou pomoc. Ne v Domažlicích, tam si samozřejmě po-radím sám, ale na Pušperku. Nedávno jsem ten hrad se souhlasem krále Přemysla založil a je už skoro hotový. Ještě jsi tam nebyl, bude se ti líbit. Nedávno se nedaleko